

Tumult in een toeristenhotel

In deze serie verschenen

1. Een overval in de lucht
2. De jacht op het koperen kanon
3. Sensatie op een Engelse vrachtboot
4. Avonturen in de Stille Zuidzee
5. Drie jongens op een onbewoond eiland
6. De strijd om het goudschip
7. Tumult in een toeristenhotel
8. Drie jongens als circusdetective
9. Een dollarjacht in een D-trein
10. Een speurtocht door Noord-Afrika
11. Drie jongens en een caravan
12. Kabaal om een varkensleren koffer
13. Een motorboot voor een drijvend flesje
14. Een klopjacht op een kapitein
15. Een raderboot als zilvervloot
16. Nummer negen seint New York
17. Een meesterstunt in Mexico
18. Trammelant op Trinidad
19. Vreemd krakeel in Californië
20. Lotgevallen rond een locomotief
21. Pyjama-rel in Panama
22. Vreemd gespuis in een warenhuis
23. Wilde sport om een nummerbord
24. Hoog spel in Hongkong
25. Een vliegtuigsmokkel met verrassingen
26. Stampij om een schuiftrompet
27. Kunstgrepen met kunstschaten
28. Bombarie om een bunker
29. Ali Roos als Arie Baba
30. Heibel in Honolulu
31. Arie Roos wordt geheim agent
32. Cnall-effecten in Casablanca

*Tumult in een
toeristenhotel*

Willy van der Heide

Oorspronkelijk uitgegeven door: Stenvert, Meppel, 1951
© Willy van der Heide, 1951
© Nederlandse uitgave: Overamstel Uitgevers, Amsterdam 2015
© Omslagbeeld: Frans Mettes
Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 2710 3 (paperback)
ISBN 978 90 499 2742 4 (e-book)
NUR 280

www.overamstel.com

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Er is driehonderdduizend gulden verdonkeremaand!

Toen de dikke, roodharige Arie Roos op tweede kerstdag wakker werd, uit het raam keek en zag dat het minstens vier graden dooide, dook hij met een kreun van afgrijzen weer onder de dekens.

‘Ook dát nog...! Heel Holland één bruine blubberboel van dooiende sneeuw...’ Hij loerde met één oog naar de wekker. Kwart over negen. Arie wist op dat moment bepaald niet, dat hij nog diezelfde avond, om kwart over negen, in Engeland zou zitten, midden in het raarste avontuur waarin hij en zijn vriend Jan Prins ooit verzeild waren geraakt.

Het begon allemaal met de lange Engelsman, die om tien uur op bezoek kwam. Arie lag toen nog in bed, zich afvragend of het eigenlijk geen goed plan was, er maar in te blijven tot Holland weer schoon was gedooid, toen zijn vader tegen de deur schopte. ‘Bengs!’ ging zijn schoenpunt tegen de deur. ‘Ben je al wakker, zoon van me?’

‘Helaas wel,’ steunde Arie. ‘Moet ik soms zand gaan strooien in die prut voor het huis?’

Zijn vader gooide de deur open. De oude Roos was reder. Eigenaar van een rederij met zeventien zeewaardige vrachtschepen. Hij was drie keer zo dik als zijn zoon en zesmaal zo kort aangebonden.

‘Kom eruit, luie rinoceros! Ik schaam me dat je mijn naam draagt. Ik ben al uren op. Er is bezoek voor je.’

Arie ging langzaam overeind in bed zitten. Zijn blauwe ogen dwaalden naar de wekker.

‘Op dit uur!’

Zijn vader zette zijn handen in de zijden en staarde hem aan: ‘Schikt het Zijne Majesteit mijn zoon niet, bezoek te ontvangen om tien uur in de ochtend? Heeft Zijne Doorluchtigheid Arie Roos zijn ochtendchocola nog niet genuttigd?’ Hij greep bliksemsnel een glas van de vaste wastafel. ‘Als je niet op volle stoom uit dat bed komt...’

‘Nee! Geen water!’ brulde Arie en was met één sprong zijn bed uit. ‘Ik ben er al uit! Wie is er in vredesnaam voor me?’ De oude

Roos grinnikte en zette (half teleurgesteld) het glas weer neer. Vader Roos was zelf soms nog een kwajongen en had een ontzaglijke lol als hij zijn dikke zoon wegens langslaperij met een plens water kon wekken.

‘Een Engelsman voor je. Schiet op!’

Arie was bezig zijn pyjamas uit te trekken en stopte, met één arm nog half in een mouw:

‘John Bennett?’

Zijn vader praatte met de deurknop in de hand.

‘Nee, die ken ik wel. Die is het niet. Een jonge vent van een jaar of drieëntwintig. Hij wacht beneden.’

Arie was ineens een en al bedrijvigheid, met zijn roodharig hoofd onder de stromende kraan van de wasbak.

‘Okido. Ben zó beneden.’

De Engelsman was alleen in de grote voorkamer en stond met zijn handen op de rug de platen van de ‘Roos’-vrachtschepen te bekijken, die bij tientallen door het hele huis heen hingen. Hij was lang en smal gebouwd. Toen Arie binnenkwam, keerde hij zich langzaam om en begon aarzelend: ‘Are you...’

‘Ik ben Arie Roos.’

De Engelsman knikte, voelde in zijn binnenzak en haalde er een brief uit.

‘This is a letter for you and Jan Prins from John Bennett.’ Arie nam de brief aan. Het was duidelijk het handschrift van John Bennett, met wie zij al eerder avonturen hadden beleefd.

‘Een brief voor mij en Jan,’ herhaalde Arie, en ritste de envelop open, snel snappend dat die brief wel het een en ander zou verklaren. Maar de Engelse brief maakte hem niet veel wijzer.

‘Goeie ouwe (of jonge) Arie en Jan,

Ik ga zelf nog heden op reis naar New York, met de boot, en kan dus zelf niet met brenger dezes, Vonnie Vassar, meekomen. Maar ik ken hem heel goed en je kunt hem op zijn woord in alles geloven. Hij heeft jullie hulp nodig en hij zal je een raar verhaal vertellen, maar hoe gek het ook klinkt – het is waar. Vonnie bijt liever een nijldige leeuw in zijn neus dan een leugen te vertellen. Als je het enigszins kunt – help hem dan. Jullie zijn er geknipt voor – dat heb ik zelf ervaren. Ik zal jullie groeten

doen aan New York en je vandaar een cadeau sturen, daar kun je op rekenen!

Je oude vriend:

John Bennett'

Arie vouwde de brief weer op, schoof die in de envelop en stak zijn hand uit.

‘U bent dus Vonnie Vassar...? Ga toch zitten.’

De lange Engelsman scheen een beetje verlegen en stond wat van de ene voet op de andere te draaien.

‘Ja, eh... Het is allemaal zo ingewikkeld.’

‘Gaat u nu alsjeblieft zitten,’ zei Arie, ‘anders komen we er nooit uit.’

Vonnie grijnsde en zeeg in een leren stoel neer.

‘Kijk,’ zei hij ineens. ‘Kunnen jij en je vriend Jan Prins mee naar Engeland?’

Arie’s blauwe ogen begonnen te glinsteren. ‘Wat? Nu metéén?’

De Engelsman keek naar de klok, die ingebouwd was in de romp van een model-zeilschip.

‘Met het avondvliegtuig, als het kan.’ Arie krabde zijn kin.

‘Het kán altijd. Wij hebben vakantie tot na Driekoningen.

Dan begint de hbs weer. Maar mijn vader...’ Het gezicht van de Engelsman betrok.

‘Oh... your father...

Arie schoot naar voren en greep zijn arm.

‘Luister. Je kunt er ‘kanon’ op zeggen dat mijn vader dadelijk hier binnenkomt. Praat dan alsjeblieft niet over moeilijkheden en niet over avonturen, maar zeg dat John Bennett je hierheen heeft gestuurd om ons uit te nodigen voor een logeerpartij van een weekje.’

De Engelsman grinnikte begrijpend. ‘Heel gewoon en onschuldig. Logeren.’

De deur ging open en vader Roos kwam binnen; een kerstsgaar rokend.

‘Ha... Elkaar gevonden, zie ik.’

‘O, vader,’ begon Arie met zijn onschuldigste gezicht. ‘Dit is mijn-heer Vassar uit...’

‘Liverpool,’ zei de oude Roos. ‘Dat weet ik. Toen jij nog in je bed lag te ronken, zat ik al hier met hem te praten.’

‘... en hij komt namens John en Lois Bennett vragen of Jan en ik een weekje in Engeland mogen komen logeren.’

De oude Roos wandelde naar de haard met de sigaar in een mondhoek, en ging met zijn rug naar het vuur staan, door de sigarenrook heen naar het plafond turend.

‘Wel, wel. Een logeerpartij in Engeland. Van een week.’

‘Juist, vader,’ zei Arie gedwee.

Vader Roos wipte op en neer op zijn hakken.

‘En kan de heer Vassar mij op zijn woord verzekeren, dat daar geen vliegtochten naar Kaapstad, geen muiterijen op schepen en geen onbewoonde eilanden uit voortvloeien? Ik vind het best om een zoon te hebben waar pit in zit, maar dat jonge leven van jou begint langzamerhand wel te lijken op een Amerikaanse film.’

‘Dat is óók wat, vader!’ barstte Arie los. ‘Wáárdoor hebben wij al die avonturen in de Zuidzee beleefd? Omdat de vader van Jan ons met een van uw schepen met alle geweld een maand op de wilde vaart wilde hebben, en...

‘Wéét ik, wéét ik,’ wuifde zijn vader met één hand. ‘Die vaart is een beetje ál te wild geworden. Maar het is mijn bedoeling dat dit een héél, héél kalme vakantie in Engeland wordt. Gesnapt?’

Zijn zoon en Vassar zaten er met een plechtig gezicht bij. ‘Vader!’ verzekerde Arie. ‘Een gewoon weekje logeren in Engeland. In de kerstvakantie. Van Kerstmis tot nieuwjaar. Wat kan er nu voor wilds gebeuren tussen Kerstmis en nieuwjaar...? De rustigste week van het hele jaar!’

‘Jullie!’ riep zijn vader, zijn roodharige zoon aankijkend. ‘Het is maar goed dat die Amerikaanse bengel van een Evers er niet bij is. Maar jij en Jan Prins alléén al zijn zeker in staat om daverende keet te schoppen op boeddhistisch Pasen in een Tibetaans klooster. Maar ik vind het best. Ga je boeltje maar pakken!’

‘Dank u, vader,’ riep Arie, met een tikje gewetenswroeging. ‘Maar we gaan dan eerst naar Prins om te vragen of Jan mee mag.’

Arie’s hersens werkten snel. Hij vond, dat ze eerst maar eens de kans moesten hebben om rustig het verhaal te horen dat deze uit de lucht geplofte Engelsman te vertellen had. Arie belde dus Jan op en vroeg hem, hen te ontmoeten onder de bogen van de Stadsschouwburg op het Leidseplein.

‘Er is een Engelsman, die ons vraagt te komen logeren. Komt van John Bennett,’ zei Arie, die wist dat zijn vader door de open deur hoorde wat hij zei. ‘Hij wil eerst even dat we hem iets van Amsterdam laten zien.’

‘Okido,’ zei Jan. ‘Hij zal daar gauw mee klaar zijn, want driekwart van Amsterdam zit onder de bruine sneeuwblubber. Maar pikken jullie mij maar op onder de schouwburg!’

‘Dat is vlot gegaan,’ zei Vassar, toen ze de voordeur achter zich dichttrokken.

‘Vader is reuze geschikt,’ bromde Arie. ‘Een taxi, zei je? Dáár is er een.’

Vijf minuten later pikten ze Jan Prins op, die met rubberlaarzen aan stond te stampvoeten voor de Stadsschouwburg. ‘American,’ wees Arie. ‘Dat gele hotel. Daar kun je rustig praten.’

Tien minuten later zaten Jan en Arie naast elkaar op een zitbank, achter chocola met slagroom en Vonnie Vassar stak van wal:

‘Ik ben drie jaar in het leger geweest. Britse leger in Duitsland. Toen ik wegging was ik nog niet meerderjarig. Mijn vader is al jaren dood en hij liet mijn moeder en mij een aandeel na in een groot hotel in Blackpool.’

‘Ha – die Engelse badplaats?’

‘Juist. Een hotel van vijf verdiepingen. Toeristen- en badgastenhotel. Loopt reuzegoed. Nu is de directeur van dat hotel tevens mijn voogd en die beheerde dus het aandeel dat ik in dat hotel heb. Of liever: hād.’

Arie slurpte chocola en keek met grote ogen over de witte slagroom heen.

‘Hád? zei je. Heb je dat aandeel dan niet meer?’ Vonnie prikte over de tafel naar hem met een biscuitje.

‘Dát is nu juist de kneep. Die boef van een voogd van me heeft het zo weten te draaien, dat mijn aandeel ongemerkt is weggetoverd. Verdwenen.’

Jan zei:

‘Maar je kunt toch maar iemands geld niet wegtoveren?’ Vonnie trok een lelijk gezicht.

‘Als voogd ben je beheerder over het geld van een minderjarige en dan kun je heel wat rare stunts uithalen, geloof mij. Hij heeft die uitgehaald. Twee advocaten hebben erop zitten turen en verzekeren me,

dat er wettelijk niets aan te doen is. Dat geld is door het hotel heen gegoocheld en foetsjie.'

'Hoeveel was het?'

Arie floot:

'Driehonderdduizend gulden. En je moeder?'

'Die stierf óók, voor ik meerderjarig was.'

'Maar hoe kunnen wij je nu helpen?'

Vonnie grinnikte.

'Ik heb een droom van een plan uitgewerkt om die vent het leven zo zuur te maken, dat hij op het laatst dolblij is, als hij eraf komt met me mijn geld terug te betalen.'

'Wou je 's nachts bij hem gaan spoken?'

Vonnie boog zich over de tafel.

'Een hotel is een heel kwetsbaar ding... Als je in een hotel heibel verwekt... het in opspraak brengt... zorgt dat de gasten weglopen...'

Jan en Arie kwamen overeind in hun stoelen.

'Dát is een idee! De hele boel in het honderd schoppen...'

'Zodat zijn gasten weglopen en hij met verlies gaat werken...'

'Maar het moet slim gebeuren...'

'Zodat hij ons niet kan pakken, en ook met de politie niets kan beginnen...'

'Juist! En John Bennett zei: 'Vonnie... als je voor zo'n gek klusje een paar slimme rotten van jongens kunt gebruiken... ga dan naar Arie Roos en Jan Prins in Amsterdam.'

Arie gaf Jan een mep op zijn schouder.

'Oh, Jan, dat is een stunt om je een stuip te lachen!'

'Verdraaid, ja!' zei Jan glunderend. 'Ik heb heel mijn leven gewild dat ik de kans kreeg een echt hotel op stelten te zetten.' Vonnie wenkte de kelner om meer chocola.

'Nou – hier is je kans! Hoe meer keet we maken, hoe eerder ik mijn geld terug heb. Nu eerst ons veldtochtsplan bespreken.'

Arie zat nadenkend aan zijn dikke neuspunt te trekken.

'Het beste zou natuurlijk zijn, als we allemaal in dat hotel konden gaan wonen!'

Jan had meteen al een bezwaar.

'Onmogelijk, man! Vonnie's oom, die boef, is directeur van dat hotel. Zo gauw er herrie in dat hotel begint, snapt-ie wel hoe de vork aan

de steel zit en dan smakt-ie Vonnie plus zijn vriendjes eruit. En waar zijn we dan?’

Vonnie Vassar knikte.

‘Goed gezien, jongens. Er zijn twee mogelijkheden: ik vermom me onherkenbaar met een snor en gummikussentjes achter mijn wangen, of jullie twee gaan er alléén wonen en ik blijf in de buurt hangen; op een kamer of in een ander hotelletje.’

‘Goed. Maar hoe moeten we heibel veroorzaken? We kunnen wel op de tweede verdieping met pannendecksels gaan slaan, of op toeters blazen, maar dan worden wij eruit gesmeten en het hotel draait ongestoord verder. Zo gaat het tenminste meestal met mensen die tumult maken in hotels.’

Vonnie grinnikte listig.

‘Maar niet bij ons. Ik heb nog wat geld van mezelf en dat besteed ik om deze zaak in het groot op te zetten. Ik zal je vertellen wat er vanavond gebeurt.’

Jan en Arie staarden hem verbaasd aan.

‘Wij nemen het avondtoestel naar Londen en meteen vanavond barst de lol al los. Ik heb een complete band afgehuurd.’

‘Een jazzband? Net als het Dutch Swing College? Of een beat-combo?’

‘Nee – een hoempa-hoempa-orkest. Ik ben naar een muzikagent gegaan en heb hem verteld dat ik voor een feestje een stuk of vijftien muzikanten nodig had, die werkloos waren en voor een avond goed geld wilden verdienen. Voor een feestje in een hotel. Hij vroeg me, of ze goed moesten zijn. Ik zei hem dat me dat geen glorietoeter kon schelen, als ze maar hard konden blazen en slaan. Nou – er zijn altijd wel geestdriftige toeters, slaanders en blazers die een daggeldje kunnen gebruiken, en dezelfde middag nog kon ik de verzameling in ogenschouw nemen. Dat was gisteren. Zeventien man waren komen opdaven met trompetten, een tuba, bekkens, saxofoons en klarinetten. Eén ervan zou de leiding nemen. Ik zei hem dat ze een uur lang marsen moesten spelen in stormtempo, om een weddenschap. Jongens, je had het mee moeten maken! Ze stelden zich op in slagorde, hieven hun instrumenten, kozen een mars uit die ze allemaal kenden: ‘Stars and Stripes’, en barstten los. Ze bliezen de ruiten zowat uit die impresario zijn gebouw...!

‘O.K.’ schreeuwde ik. ‘Hier is geld. Jullie gaan in de loop van morgenavond – dat is dus vanavond – naar het ‘Seaview’-Hotel in Black-

pool: dat grote hotel dat uitziet over de zee. Je neemt kamers op de bovenste verdieping, met je instrumenten bij je, blijft doodrustig, en wacht op orders van mij. Tegen ongeveer middernacht zul je gewaarschuwd worden. Dan stel je je met zijn allen op de bovenste gang op, in alle rust, en op een sein van mij barst je los met 'Stars and Stripes', en wandelt de gang over, de trappen af, en zo naar buiten. Wat er ook gebeurt of wie er ook komt... je blijft zo lang mogelijk doorblazen. Ik betaal je de man vijftig gulden voor dat grapje en alle kosten zijn voor mij. Akkoord?'

'Da's gauw verdiend,' zeiden ze. 'U kunt op ons rekenen.' Vonnie grinnikte, en keek op zijn horloge. 'In de loop van de dag, terwijl wij straks in het vliegtuig zitten, druppelen die kerels één voor één het hotel binnen en tegen middernacht, als ik het sein geef...'

'... barst de muzikale bom,' vulde Arie aan. 'Alle mensen, wat zal dát een keet geven!'

Vonnie wuifde met de hand.

'Dat is niet het enige. Elke dag is er een nieuwe stunt, tot mijn schurk van een voogd mij in mijn rechten herstelt. Een vriend van mij heeft een grote zaak in Blackpool van overgebleven Engelse legergoederen.'

'Ha! Jassen, tenten en zwemvesten...'

'Die rommel niet alléén. Met jassen en tenten begin je niet veel. Hij heeft een enorm pakhuis, vol met alles wat het leger niet meer gebruiken kon: jeeps, gummiboten, draagbare radio's, vuurpijlen...'

'Vuurpijlen...!'

'... Luidsprekerinstallaties die ze op het slagveld gebruikten om de Duitsers toe te roepen zich over te geven...'

'Ah... net zo iemand als Loe Lap hier in Amsterdam!'

'Traangasbommen...!'

'Rookgordijngranaten...!'

Jan en Arie werden geestdriftig.

'Op die manier kunnen we een onschuldig oorlogje gaan voeren in dat hotel.'

'Zoiets, ja. Als we maar goed uitkijken dat we geen mensen ziek maken en geen ongelukken veroorzaken.'

Arie ging achterover op zijn bank zitten en keek dromerig naar het plafond.

'O, Jan... Dit wordt het gekste verhaal dat we ooit bij de kop hebben gehad!'

Jan grinnikte van oor tot oor.

‘Zoiets zie je anders alleen in een Amerikaanse gooi- en smijt-film...’

‘Maar nu maken we het zélf mee...!’ Vonnie keek weer op zijn horloge. ‘Dus jullie doen mee?’

Arie en Jan schoten allebei overeind.

‘Nou en óf! Wat dacht je!’ Ze riepen zo hard, dat verschillende der degelijke kerstgasten in het grote ‘American’ verstoord opkeken. Maar daar trokken ze zich weinig van aan. ‘Kalm,’ waarschuwde Vonnie lachend. ‘We hoeven in DIT hotel geen deining te maken. Alleen maar in het ‘Seaview’-Hotel in Blackpool. Jan – jij moet nu eerst naar je vader toe en vragen of je een weekje in Engeland bij John Bennett mag gaan logeren.’

‘Dat vindt vader best goed, als jij even meegaat om het hem uit te leggen. En Arie moet mee om te zeggen, dat zijn vader het van hém goedvindt.’

Vonnie wenkte de kelner.

‘Dan gaan we meteen. En dan als de hazen je koffers pakken jullie.’

De vader van Jan Prins was gepensioneerd kolonel uit het Nederlands-Indische leger en Jan was zijn enige zoon. Een vrouw had hij niet meer.

‘Wát, wát?’ blafte hij, toen Jan, Arie en Vonnie hem het geval hadden uitgelegd. ‘Is het weer zo? Móét je weer naar het buitenland? Wat zal er nu weer voor krankzinnigheid uitgehaald worden?’

‘Arie mag ook mee van zijn vader,’ zei Jan.

‘Arie’s vader is knetter,’ blafte de kolonel. ‘Alle mensen met rood haar zijn knetter. Maar best. Ik vind het best. Maar luister goed: je zet géén stap buiten het grondgebied van Groot-Brittannië. Ik kén die vakanties van jullie. Je gaat een weekje naar België en na drie dagen krijg ik een telegram dat de heren op de Himalaya zitten. Goed gehoord? Het is vandaag de 26ste december en 3 januari ben je terug. Verstaan? Of ik laat je per straaljager terug halen!’

‘Jawel, vader,’ zei Jan beleefd.

‘Dank u wel, kolonel,’ zei Arie beleefd.

‘Geen stap buiten Groot-Brittannië!’ blafte de kolonel. ‘Thank you, sir,’ zei Vonnie, die snapte dat de oude kolonel zijn toestemming had gegeven.

‘Atten... shun!’ blafte de kolonel tegen hem.

Vonnie, die pas uit het Britse leger kwam, sprong automatisch in de houding. De kolonel grijnsde tevreden.

‘Ik ben mijn Engelse commando’s nog niet verleerd, zie ik. Stand at... ease!’

Vonnie ging met een verbaasd gezicht op de plaats rust staan en keek de kolonel na, die met dreunende passen de kamer uitging.

‘Vader is altijd zo,’ legde Jan uit. ‘Hij gedraagt zich tegen iedereen of hij nog in het leger is. Als hij de kans krijgt, laat hij de bakker en de melkboer in militaire pas de gracht af marcheren, als ze een dubbeltje te veel gerekend hebben. Maar ik mag mee en dat is de hoofdzaak! Ik ga koffers pakken!’

‘Hoe lang duurt dat?’ informeerde Vonnie.

‘Een uurtje,’ zei Jan. ‘Halen jullie me op of kom ik naar jullie toe?’

‘Wij halen je wel op,’ beloofde Vonnie.

Arie had geen huissleutel, en zijn vader deed open.

‘Er is een telegram gekomen voor mijnheer Vassar.’

‘Telegram for me?’ vroeg Vonnie verbaasd en nam het langwerpige envelopje aan. ‘Mag ik even kijken?’

Arie was naar boven gerend om zijn boeltje te pakken, en hij had nauwelijks een koffer open op zijn bed gezet, of Vonnie kwam naar boven stuiven.

‘Moet je horen, wat een bak! Johnstone is al op zijn eentje begonnen!’

Arie staarde.

‘Wie is Johnstone?’

Vonnie wuifde met het telegram.

‘Die vriend van me, die dat legermateriaal-warenhuis heeft. Die weet van de hele geschiedenis af en hij is op zijn eentje vanmiddag al begonnen met een giraf.’

‘Met een wát?’

Vonnie stak hem het telegram toe. ‘Lees maar.’

Vonnie Vassar Esq.

p/a Roos

Singelgracht 745

Amsterdam Holland

Ben met toneelgiraf vanmiddag derde en tweede verdieping door-

*gerend met achterbenen tegen alle deuren schoppend en deining
veroorzakend in bar beneden stop zonder ongevallen uit hotel ont-
snapt stop verwacht je vanavond voor blaas en toetspel*

Johnstone

Arie liet het telegram op bed vallen.

‘Wil je me vertellen dat er lege giraffehuiden bij die legervoorraden zitten? Net als die paarden die ze op het toneel gebruiken? Waar had het Engelse leger die voor nodig? Om zich als een regiment giraffen te vermommen bij een invasie in Oost-Afrika?’

‘Natuurlijk niet, idioot! Maar een vriendje van hem heeft een revue-theater in Blackpool en daar kan hij de gekste dingen lenen. Zelfs complete olifanten, nagemaakt, op wielen. Hij heeft die giraf natuurlijk opgevouwen binnengesmokkeld, is er op zijn kamer ingekropen met een vriendje van hem en heeft zo het halve hotel onveilig gemaakt.’

Arie begon gehaast kleren in zijn koffer te mikken. ‘Laat hij ophouden met die geintjes. Ik had best zelf in die giraf willen zitten.’

‘Als alles goed loopt, mag jij je als kangoeroe vermommen en alle trappen afhoppelen,’ troostte Vonnie hem. ‘Kan ik je helpen inpakken?’

‘Alsjeblift niet,’ riep Arie. ‘Ik ken dat. Dan worden er acht broeken ingepakt en geen jassen. Of alleen dassen en geen sokken. Ik ben zo klaar.’

Het liep allemaal zo vlot, dat ze het middagvliegtuig naar Londen haalden. Van het vliegveld af stoven ze met een taxi naar het dichtstbijzijnde spoorstation en in wilde ren haalden ze daar de trein naar Blackpool.

‘Scheelt ons effe drie uur,’ hijgde Vonnie. ‘Nu zijn we tegen negenen in Blackpool in plaats van om middernacht. Eerst even Johnstone opbellen dat we vroeger komen.’

De trein was betrekkelijk leeg, want op tweede kerstdag reist er zowat geen mens in Engeland. De grote drukte van mensen die naar huis terugkeren begint pas de dag daarna. Ze hadden een coupé voor zich alleen en aten broodjes, die ze uit Holland hadden meegenomen, want ze wisten uit ervaring hoe bar slecht het eten in Engelse stationswachtkamers was.

‘Luister nou,’ zei Jan, met een hap broodje-kaas achter zijn kiezen.

‘Nemen nu alleen Arie en ik kamers in dat hotel, of jij ook?’

Vonnie schudde het hoofd:

‘Ik ontmoet Johnstone tegen tien in een koffiehuis om de hoek van het ‘Seaview’-Hotel. Jullie gaan samen naar het hotel en nemen twee kamers, naast elkaar. Ik laat me daar voorlopig niet zien.’

‘O.K.,’ zeiden de jongens.

De reis ging met vaart. Een taxi bracht hen om kwart over negen naar ‘The King George’s Arms’, een degelijk koffiehuis, en het portier was nauwelijks open, of een lange jongeman kwam de ingang uitgehinkt, roepend: ‘Ha, die Vonnie!’

‘Legerinvalides,’ dacht Arie meteen.

Vonnie betaalde de taxi en Johnstone bekeek de twee jongens grinnikend:

‘Zijn jullie de hulptroepen uit Holland?’

‘Reken maar,’ zei Jan. ‘Tegen dat wij klaar zijn, heb je kans dat alle toeristen uit heel Blackpool het hazepad hebben gekozen.’

Zij gingen naar binnen en bestelden koffie met koek aan een rustig tafeltje.

‘Deze tent is van nu af ons hoofdkwartier,’ besliste Vonnie. ‘Je kunt me hier altijd opbellen. Ik heb hierboven een kamer met telefoon.’ Hij keek vragend naar Johnstone, die een klein snorretje had en een litteken van een schotwond langs zijn kaak. ‘Is alles met onze vijftien toet- en blaasgekken nog in orde?’

‘Alles prima,’ rapporteerde zijn vriend. ‘Ik ben er een kwartier geleden nog geweest. Ze zijn in de loop van de middag één voor één of in paren het hotel binnengegaan en hebben kamers gehuurd door het hele hotel heen. Ik heb hun kamernummers. Op elke kamer is telefoon en als het tijd is, belt een van ons eenvoudig al die kamers op en trommelt hen op de bovenste verdieping bij elkaar. Dan kan het feest beginnen.’

‘Ze hebben allemaal hun instrumenten bij zich?’

‘De grootste en rauwste die ze bezaten.’

Vonnie grijsde vol leedvermaak en knikte tegen Jan en Arie:

‘Dan gaan jullie nu naar je hotel, jongens. Neem twee kamers naast elkaar, als toeristen uit Holland, en als je op je kamer bent, bel je me even op. Dan spreken we verder af.’ Jan en Arie gaven ieder een knipoog en vertrokken met hun koffers in de hand.

‘Dit is de gekste stuip, die ik ooit bij de hand gehad heb,’ verklaarde Arie buiten.

‘Ik geloof dat we ons in de komende dagen een apekriek lachen,’ grinnikte Jan...

‘En hier hebben we het ‘Seaview’-Hotel Wat een gebouw! Het lijkt wel een ministerie!’

Tumult met witte muizen en koperentoeters!

Blackpool is een badplaats en daar is het omstreeks Kerstmis nooit zo bar druk. Jan en Arie kregen kamers 588 en 590 op de bovenste of vijfde verdieping. Hun kamersleutels hingen aan groene rubberballen. Het was al direct duidelijk, dat er iets bijzonders was voorgevallen, want de hotelgasten stonden in groepjes te praten. Zij hoorden flarden Frans, brokken Italiaans of Spaans en natuurlijk Engels. Toen, ineens een stuk Hollands:

‘... krankzinnigheid nog nóóit meegemaakt. Dol geworden circus, gewoon!’

Aan een tafeltje onder een waaierpalm die in een eikenhouten tobbe stond geplant, zat een dikke, rode man verontwaardigd te praten tegen twee vrouwen en een klein, miezerig mannetje.

‘Als jij op de middag van tweede kerstdag wakker wordt uit je middagdutje, je loopt je hotelgang over, nog slaperig, en je staat dan plotseling tegenover een giraf met een nek van twee en een halve meter... Man, het is om je een hartverlamming te schrikken!’

Beide vrouwen schudden hun hoofden en zeiden: ‘Tut tut!’ Het kleine mannetje hield zijn hoofd wat scheef:

‘Hangt er natuurlijk van af of je een borrel op had voor je ging dutten.’

‘Wat? Wat?’ sputterde de dikkerd. ‘Geen druppel. Spuitwater en een glas sinaasappelsap! Maar ik zag die giraf levensgroot.’

Twee Franse dames passeerden rakelings langs Jan en Arie. De een zei, met een hand op haar hart:

‘Ma chère... Ik kijk omhoog naar dat beest zijn kop, duizelingwekkend ver boven me en terwijl ik kijk, komt die kop alsmaar lager, tot vlak naast mijn oor en daar zegt me dat creatuur: Mag ik een kusje, liefje?’

‘Wat! Een giraf!’ hijgde de ander. ‘Ongehoord.’ Arie grinnikte tegen Jan:

‘Het beest was niet eens aan haar voorgesteld, natuurlijk.’ Zij waren klaar met de receptie, en volgden een bellejongen, die hun koffers naar de lift droeg. Terwijl zij wachtten, vroeg Arie hem:

‘Zeg, wat is dat voor een geschiedenis met die giraf?’

De bellejongen gluurde schichtig links en rechts van onder zijn uniformpet. Hij mocht er natuurlijk niet over praten. Maar zijn ogen glinsterden van stille pret.

‘Ineens een giraf in het hotel... Niemand weet nu nóg waar-ie vandaan kwam. Hij is alle gangen doorgerend, heeft dames om kusjes gevraagd, hier midden in de hal een rondedans uitgevoerd, heeft met zijn staart een bloempot omgesmeten, stak zijn lange nek de bar in, gooide een borrel om van onze rijkste gast en is toen door de voordeur verdwenen.’

De lift kwam en de bellejongen sleepte hun koffers erin. ‘De voordeur?’ riep Arie verbaasd. ‘Dat is een draaideur! Kon die giraf daar dan door?’

De lift startte naar boven en de liftbestuurder staarde bestraffend neer op de kleine bellejongen, die hem een brutale knipoog gaf en fluisterend verder vertelde:

‘Hij trok zijn hele nek zowat in, nam zijn kop onder een voorpoot, schoof zijn buik in elkaar en dook buiten in een open auto die stond te wachten. Ik zag het zelf gebeuren...’ Arie keek Jan aan en Jan trok een gezicht alsof hij zeggen wilde:

‘Goed uitgekiend van die Johnstone... roets, weg in een open auto.’

Hun kamers lagen aan de voorzijde van het hotel en keken uit over zee. Het was een heldere, klare nacht. In Holland had er sneeuw gelegen, maar hier waren de straten alleen maar vochtig van wat regen overdag. Boven de kalme zee blonken sterren en enkele kilometers buitengaats stonden de kleurige lichten van enkele zeeschepen. Arie gooide zijn koffer op bed en wilde juist uit gaan pakken, toen de telefoon naast zijn bed belde.

‘Hello... Arie Roos speaking.’

Het was de receptie van het hotel. Een prettige, Engelse meisjesstem.

‘Hier is een Mr. Johnstone voor u. Kunt u hem ontvangen?’

‘Wat?’ zei Arie verbaasd... ‘Oh, sure. Stuur maar naar boven.’

Hij legde de hoorn neer en waarschuwde Jan:

‘Hei, zeg! Er is wat aan de knikker. Johnstone komt naar boven.’

Jan was nog niet goed en wel in Arie’s kamer of Johnstone kwam binnen, een aktentas dragend, sloot de deur en zei dringend:

‘We hebben onze plannen gewijzigd. We halen vannacht nog twee stunts uit.’

‘Twee in één nacht...?’

‘Dat kan, omdat jullie zo vroeg hier waren.’

‘De eerste is die grap met dat orkest.’

‘Precies. En de tweede gebeurt met witte muizen. Maar die doen we het eerst.’

Arie en Jan starden hem aan. ‘Witte muizen!’

‘Luister nou.’ Johnstone stak een sigaret op en ging op Arie’s bed zitten. ‘Alles heb ik al voor elkaar. In mijn warenhuis staan twee koffers klaar. Vol met witte muizen.’ Jan riep ontsteld:

‘Jij idioot! Dan stikken die beesten!’

‘Geen denken aan. Er zit een gat in die koffers, in de bodem, overdekt met vliegengaas. En onder die koffers zitten noppen. Als je ze op de grond zet, kan er lucht genoeg naar binnen. Eén van mijn knechts komt gewoon het hotel binnen, en zegt dat hij bagage heeft voor zijn werkgever. Ze vragen niet eens verder. Ze maken doorgaans alleen moeilijkheden als je uit een hotel wilt verdwijnen, nooit als je er in wilt. Hij komt recht naar deze kamer.’ Johnstone keek op zijn horloge. ‘Hij kan over een paar minuten hier zijn.’

Hij greep zijn aktentas, opende de klep en trok er aan haar nekvel een grijze kat uit.

‘Als die koffers hier zijn, laten we die kat eraan ruiken. Die muizen ruiken de kat ook en krijgen een doodsschrik. We zetten de deur los en maken die koffers voor de deur open... Moet je dán eens zien! Die muizen stuiven als een melkweg de gang over en de trappen af!’

‘Grrrrauw!’ zei de kat en probeerde zich van de greep in haar nekvel te ontworstelen.

‘Waar heb je die kat nou weer zo gauw vandaan?’ vroeg Jan. ‘Poesje, poesje... dag poesje!’

‘Grrrrauw!’ zei de kat en gaf een haal over zijn hand. Arie gilte van het lachen en Jan zoog de krabben.

‘Even geleend uit ons koffiehuis,’ zei Johnstone achteloos. ‘Voor die kat gewoon een uitje. Ik breng haar zo weer terug.’

Een klop op de deur. Arie liet een kleine, slimogige man binnen die twee grote, bruine koffers torste. Jan stak zijn neus in de lucht en snoof:

‘Ik ruik muizenvlees!’

‘Die kat ook!’ zei Arie droog.

De grijze kat zat gespannen op Johnstone’s knie en liet geen oog van de koffers af.